

Izhaja vsako soboto in velja:
 vse leto K 10.—
 pol leta „ 5.—
 četrt leta „ 2:50

Inserati:

Petit-vrsta 1 krat stane 20 vinarjev.
 — Pri večkratni inserciji po dogovoru. —

OSF.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
 ter jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knallove ulice 5,
 I. nadstr., upravnništvo pa ravnotam spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

==== Politično-satirični tednik. ====

Najcenejša zaupnica

ali: Pomagaj si sam!

Dr. Šusteršič: To je menda vendar najlepše na svetu, ako je človek tako zadovoljen s sabo, da si da zaupnico kar sam sebi!

Rigoroz na visoki šoli za politiko.

Profesor: Gospod kandidat, povejte mi, kaj vam ostane, ako odštejete izgubljene mandate koroških Slovencev od kočevskega?

Rigorozant: Žalostna neumnost in neizbrisni pečat narodnega izdajstva.

Profesor: Bene, gospod doktorand! — Kaj dobimo, ako prištejemo faliranemu ministru zunanjih „zadev“, grofu Agenorju Goluchowskemu, Škodove zarjavele topove?

Rigorozant: Blamirano Avstrijo, prelesto garnirano z zasmehovanjem Srbije in vsega političnega sveta.

Profesor: Valde bene, domine! Izvolite mi povedati, koliko so vredne trditve italijanske vlade o miroljubnosti?

Rigorozant: Prav toliko, kakor več novih avstrijskih vojnih ladij.

Profesor: Optime! Povejte mi še, gospod kandidat, koliko naj štejemo povprek, ako natanko in nepristransko pregledamo finančnega ministra, gospoda pl. Korytowskega, budget: preostanek dvainpetdeset milijonov, investicije za sedemdeset milijonov in povrhu še znatne vsote za kanone?

Rigorozant: Več tisoč zarubljenih kmetov.

Profesor: Excellentissime! Izvrstno, domine! Vredni ste odlike. Čestitam vam, gospod kolega!

Huda žalost.

Italijanski vojni minister je poslal dr. Šusteršiču najsijajnejše ponudbe in ga prav ponižno naprosil, naj vstopi z uredniki „Slovenca“ vred v italijanski generalni štab. Prisilili so ga k temu vplivni krogi, ki kar požirajo zanimive podatke „Slovenca“ o gibanju vojaških čet ob meji.

Dr. Šusteršič je žalibog odklonil vse te laskave in mastne ponudbe, češ, da ne mara spraviti svoje domovine preveč v zadrego.

Italijanskega vojnega ministra tare zavoljotega huda žalost!

Iz škofovega dnevnika.

Črnomelj, 13. oktobra... Pripeljal sem se ob poliene. Sprejela me ni prav nobena deputacija, pozdravil me ni nihče. Župnik mi ni ponudil prenočišča; zato sem moral spati kar v gostilnici. Pa tudi tukaj ni bila nobena soba prazna; ležati sem moral na goli klopi. — 14. oktobra... Ves dopoldan sem nalašč letal po krčmah, da bi se kazal ljudem. Toda nihče se ni zmenil zame. Razen par starih tercijalk me ne pozna živ krst. Saj pravim, Črno-

melj je pravo sračje gnezdo. Zdaj je že polidvanajst, pa me ni povabil še nihče k sebi. Prejkone bom moral zopet obedovati ob svojih stroških. Res je, vera in bera peša!

I. N.

G. Otrobar govori.

V nemški gledališni literaturi je dobil Gerhard Hauptmann nevarnega tekmeča v „hauptmanu“, ki je uprizoril v Köpenicku tragikomično petdejanko „Osvojite v magistrata“. Sodelovali so gardni pešci cesarja Viljema, njegovi orožniki, poštni uradniki in vsi občinski očetje z županom vred. Igra je donesla psevdo „hauptmanu“ štiritisot mark kosmatega dobička, županu in drugim sodelujočim pa dolge nosove naravnost iz cesarjeve kabinetne pisarnice.

Kjer ljubim praktične politike, zato ni izključeno, da se preselim z novim letom v „Slovenčevu“ uredništvo. Saj me tudi krvavo potrebujejo tamkaj.

Pred kratkim je namreč napovedal „Domoljub“, da ne bodo prej opustili katoliškega dela, „dokler ne zagori po vsem Slovenskem plamen izobrazbe, navdušenja in s krščanstvom prekvašenega dela.“ No, kvasiti znam tudi jaz, skoraj tako dobro, kakor dr. Šusteršič in dr. Schweitzer.

Kaj mislite, zakaj mi tako uga-jajo gospodje v „Slovenčevem“ uredništvu? Ker so res praktični politiki. Do jesenskih vijolic jim ni nič, ker imajo še vsi od katoliškega shoda nahod. Zato pa so se tembolj razveselili, ko jim je Al. Volc poslal „kapitalnega zajca“. Na ta način — pravi „Slovenec“ — se bolj utrdi rahla vez med uredniki in naročniki. Po zgledu skromnih ljudi si uredništvo ne želi ničesar drugega več, kakor da bi sledili zajcu že srnjaki, jerebice, divji kozli itd. ter pristavlja: „Tako se lahko pomnoži zbirka raritet našega uredništva.“ In prav zategadelj, ker se zbirajo v „Slovenčevem“ uredništvu ra-

ritete, nameravam pristopiti tudi jaz k njim.

Koncesijonirano obrt zastopata dr. Šusteršič in Mojškerc. Dr. Žlindra je priznan strokovnjak za stara kopita, Mojškerc pa za ženske obleke v tobačni tovarni. Potem pa prideva midva, jaz in pa katoliški urednik s kvasom.

Skupaj bomo uredovali tako, da v uredništvu nikoli ne poide divjačina.

Vendar pa ne maram, da bi prihajali v uredništvo tudi divji kozli, ker bi potem dr. Šusteršič vedno vihal svoje kopito, svoj veličastni nos, češ: Tukaj pa smrdi, kakor da je bil kak kozel ali pa duhovnik blizu. Tega pa jaz ne bom dovolil, da bi katoliška cerkev trpela silo, rajši bodimo zadovoljni z jerebicami!

Sicer pa se mi zdi Volčeva radodarnost nekam čudna. Sumim, da je mož čital razpravo dekanijske konference v Kranju — Mikš: „Divji lovec“ — ter hotel z darilom dobiti odvezo. Ali pa je zalotil zajca, ki je delal testament „med živimi“ ter ga hotel prisiliti, da se pri oporoki spomni škofovih zavodov, ki jim naj zapusti kožo. Zlobni jeziki pa celo trdijo, da je hotel Volc s pošiljateljavo simbolično odlikovati dr. Žitnika zato, ker je odložil iz „junaških nagibov“ odgovorno uredništvo.

Bodisi pa temu kakor že hoče, praktični politiki so vendar „Slovenčevci“, ki se lahko norčujejo iz vseh tretjerednikov.

Tem praktičnim urednikom je ustrelen divji kozel celo ljubši, kakor red zlatega koštruna.

Sicer pa naj se ne vesele pri „Slovenču“, da prihajajo le v njegovo uredništvo zajci in kozli; tudi pri „Našem listu“ so pred kratkim imeli kapitalnega kozla. Kar pa jim je v poseben ponos, to je dejstvo, da ga niso dobili vbogajme, temuč da so ga sami zredili in ustrelili, pišoč:

„Celo miroljubni osiveli velikovski kanonik Jos. Dobrovč, znani voditelj koroških Slovencev...“ In temu „osivemu“ kanoniku menda ni niti trideset let. Ni še dolgo, kar je avansiral za kaplana.

Hm, ako bi Stacul hotel prejemati vse kozle in race, postreljene po katoliškem časopisju, bi bilo v Ljubljani že davno rešeno vprašanje o draginji mesa.

B.

Različne kazni.

A: Ako pogine klerikalca najlepši vol, pravijo, da je to volja božja. Če pa liberalcu pogine kokoš, je to prst božji. Jezuiti bodo Tržačanom kuga. Radoveden sem, kakšen prst je to?

B: To je pa prst vlade!

Fred.

Ulomek iz „svetovnega“ dnevnika.

Sreda. — Ekscelenca gospod grof Agenor Goluchowski je dobil dopust in se je odpeljal na lov. Streljal bo hude kozle; to mu je največje veselje in edina zabava na svetu. Nekateri zanikarni časniki, ki radi po vsaki ceni zbujaajo veliko pozornost, uporabijo prejkone to ugodno priliko, da prinese dolge uvodne članke z novico, da bo minister za zunanje razmere demisioniral vkratkem.

Četrtek. — Kar smo prerokovali včeraj, to se je tudi zgodilo. Že prinašajo veliki in majhni časopisi vesti o odpustu njegove ekscelence grofa Agenorja Goluchowskega, ministra za zunanje stvari. Vse te novice so zlegane od prve črke do zadnje pike.

Petek. Še vedno krožijo prazne bajke o pričakovani demisiji ekscelence gospoda grofa in ministra Agenorja Goluchowskega. Vsled prijaznega poziva iz merodajnega kroga potrjujemo, da so vse te domneve izvirne iz trte.

Sobota. — Razni zakotni listi in lističi trobijo še vedno o padcu ministra za zunanja opravila. Resnici na ljubo naj pribijemo, da je ekscelenca grof Goluchowski srečno ustrelil več velikanskih kozlov ter se vrnil čil in zdrav na Dunaj, kjer je takoj jel upravljati najvažnejše posle svojega resorta. Tudi še tak politični slepec mora uvideti, da so vse vesti o odpustu vrlo zaslužnega ministra docela izmišljene.

Ponedeljek. — Minister Goluchowski se je peljal dopoldne na izprehod in je potem delal v pisarnici svojega področja do obeda. To je že res preneumno, kar kvasijo o njegovem neizogibnem odstopu.

Torek. — Ekscelenca gospod grof Agenor Goluchowski uživa zdavnaj za služeni mir in pokoj.

Revčki Andrejčki.

Škof Nagl je tako reven, da je moral opovedati ubogim vse podpore.

Škof Stadler je tako ubog, da si ne more naročiti niti vizitnic.

Najhujši revež pa je škof Jeglič. Ta prevzvišeni berač nima niti denarja za črnilo; zato piše svoja pastirska pisma — z žolčem.

L. P.

Pagat ultimo.

— Na Španskem se dani. Civilni zakon, kulturni boj, reforme po vseh koncih in krajih.

— Ravno prav, pride vsaj enkrat naša ljuba Avstrija na vrsto.

— Ne razumem te.

— Saj ti je znan rek: Austria erit in orbe ultima. Druge države so že vse moderne, razen naše in Španske; torej se mora za njo — naposled — modernizirati tudi Avstrija. Živio pagat ultimo!

Satyr.

Klerikalna logika.

— Ali imamo kaj trdnega zaupanja do sedanjega ministrstva?

— Prav nobenega ne!

— Ali mislite, da je naša vlada zmožna ugodno pobotati se z Ogri?

— Še manj!

— Ali naj zaupamo baronu Becku še dalje?

— Nikar ne!

— Hm, hm, potem je najbolje, če — kimamo k vsemu, kar zahteva vlada od nas!

L.

Milijoni finančnega ministra in kmet.

Mil'jonov petdesetindva prihranila politika

je modra Korytowskega;

kako lepo, kako lepo —

kmet seli se v Ameriko!

Res imeniten je bidže, saj industrija, ta „cvete“

že v vsakem kotu Avstrije;

lepo je to, to je lepo —

kmet pa beži v Ameriko!

Mil'jonov je desetkrat tri privoščil uradnikom, ki

dozdaj so komaj dihal;

to je — brez šale — res lepo,

kmet pa hiti — v Ameriko!

Desetkrat sedem — čujete? — mil'jonov za železnice

ostane in pa za ceste;

to je lepo, lepo je to —

kmet laglje gre v Ameriko!

Desetkrat pet prihranil še

mil'jonov za kanone je

in nove puške risane;

kako je to strašno lepo —

ti, kmet, pa kar v Ameriko!

Prav trdno Avstrija stoji,

v denarnih stiskah nič več ni

in se nikogar ne boji:

Kako je to nad vse lepo —

ti, kmet, pa marš v Ameriko!

Strašna žalitev.

Sodnik: Zakaj ste klofutali tožitelja?

Toženec: Rekel mi je — diplomat!

Razglas.

Dvajset kron nagrade dobi tisti, ki bi nam mogel naznaniti oni dan v letu, ko ima slovenski kmet največ denarja doma.

Odbor za pobiranje „Petrovega novca“.

Rešilne koline.

Izpovednik: Za take grehe ti vendar ne morem dati odveze!

Grešnik: Danes imamo koline!

Izpovednik: Naj pa bo no, in no-mine ...

Nande.

Iz dunajskega uradnega lista leta 2006.

Preteklo je že sto let, kar so pričeli preosnavljati volilni red. Gautsch in Beck sta otvorila pogajanja. Odsihmal so pozkušali nešteti ministri vseh mogočih nians, da bi rešili to težko nalogo.

O da bi obsenčile sence rajnih ekscelenc vse sedanje sotrudnike in jih preverile, da je volilna reforma tudi še danes — čez sto let — avstrijskim vladnim modrijanom pretrd oreh!

Misli vladnih mamelukov.

Veselimo se volilne presnove!

Sicer je res, da so rodili Beck et consortes le grizastvo in kilavo karikature; „parturiunt montes — nascitur ridiculus mus!“ Toda na koncu konca je tudi taka pokveka boljša nego prazen nič.

Pomisliti je treba, da nam ne bi pomagalo čisto nič, ako ne bi bili zadovoljni z vladnimi predlogi. Zato se držimo veselo in hvalimo vsevprek, kar pride od ministrstva!

Karikatura volilne reforme je sicer Slovencem na veliko škodo in sramoto. Mi pa se lahko tolažimo s tem, da smo mnogo — govorili!

Veselimo se torej prav presrčno volilne reforme!

Razglas!

Javi naj se takoj svojemu župniku vsakdo, kogar so prepričali dr. Šusteršičevi članki, da je njegova politika pametna, spretna in koristna.

Vsem oblastim in vsem žandarmskim stražam je zaukazano strogo, da odvedejo vsakega takega čudaka takoj na poizkušališče v ljubljansko škofijo, kjer bodo skrbeli strokovnjaki za to, da ne izumre ta redki rod popolnoma.

Zapiski odkritosrčnega klerikalca.

23. oktobra...

Danes sem se prav izborno dolgočasil v hotelu „Union“.

Neznan strokovnjak je predaval o zrakoplovstvu. Dičnih cigararic je bilo vse črno. Predrzen tat je hotel ukrasti gospodu Štefetu dragocen rokopis iz žepa, pa je revež usačil le dva vinarja.

Opolnoči je bil konec naši izredni zabavi. Omenjenemu žepnemu tatu — prejkone je hud liberallec — se je posrečilo, da je nevidoma ukradel gospodu Štefetu nenadomestni rokopis, kjer je bilo že vse natančno zabeleženo, kdo prevzame naše poklofutano ministrstvo zunanjih zadev ali petrogradski poročnik g. baron

Aerenthal ali londonski g. grofek Albert Mensdorff-Pouilly-Dietrichstein ali pariški grof Khevenhüller ali berlinski pl. Szögyeny.

Naposled je bila natančno opisana vsa prihodnjost avstrijske politike.

Vse pomiluje nesrečnega tatu.

25. oktobra...

Lahkomiselni tat je prebral Štefetov rokopis na stranišču in se je ves obupan obesil pravtam.

Zastonj so se trudili, da bi ga zopet obudili. Umrl je revež, Beckova vlada pa je rešena!

L. P.

Praktični Tone.

— Kako more vendar škof dopuščati, da prodajajo v konsumih kaplani?

— Iz praktičnih ozirov! Če pride pri nas kdaj do ločitve cerkve od države, si bodo svoj kruh lahko služili kot trgovski pomočniki.

Satyr.

Klerikalec Tone: „Zdaj smo pa fuč!“

Klerikalec Tine: „Zakaj pa?“

Klerikalec Tone: „Vera peša. Niti „Slovenec“ ne veruje več v vsegamočnost in nezmotljivost dr. Šusteršiča.“

F. Pl.

Odločna stranka.

Dr. Šusteršič: „Slovenski Narod“ piše, da stojimo sedaj pred odločitvijo.

Vraga! Sklenili smo že zdavnaj, da prodamo Slovence!

Fred.

Kotel ponvi saje očita.

Župnik Testamentar: Tvoje pridige, dragi moj Pomarančar, so tako vodene, da rastejo gobe na steni pod pridižnico! Tako vsaj govore vsi tvoji verni in neverni župljani, ha ha!

Župnik Brence, po domače Pomarančar: Ja, veš, ljubi moj, pa me pridi ti nadomestovat, ja, ti mene, veš, nadomestovat me pridi, ja! Godile se bodo čudne reči, ja, ljubi moj, čudne reči, veš, se bodo godile, ja! Ti boš pridigal, veš, in, veš, zdaj zgine ena goba, ja, zdaj druga, ja! Veš, tako zginejo polagoma vse gobe, ja, vse gobe zginejo s stene pod pridižnico, veš, vse zaporedoma!

Župnik Testamentar: Zakaj naj bi neki zginile?

Župnik Pomarančar: Ja, veš, zginile bi vse gobe, ja, vse gobe bi zginile, veš, spričo tvojih — suhoparnih klobasarij! Veš, ja!

J. K.